

XXXIX. kötetnek
tréfás számtani

hét diója volt.

é k meg: Jászffy
mai Adél, Bernáth
Karenovics József,
Schlichter Emma
tső, Auer Margit,

kötet 6-ik számá-
tását utólag még
Karenovics József,
Jenő.

OSTÁJA.

ényeket nem köz-
sak kevesen van-
t nem érdekelné
k. A szives üd-
ek, hogy oly jól
rtján. Hogy ez-
, magam is saj-
enc. Hogy a »Zi-
olása mikor lesz
kaphatók, azt a
megtudni. Rejt-
tot minden kis
zlóm is, szivesen
esség bizonyágát.
azt az elbeszé-
zni; ha a szerző
m írja alá, jele,
lbelyegek eláru-
hozzám küldött
orsu szorgalmas
yörgyike. Csak
emlékért köszö-
yek nem közöl-
rejtvényed meg-
nem »kanont«,
Irma és Jenő.
ivatalnak, mely
ölös példány. —
eszárból, mint
rt készítenek. —
mosolyogni az
lni, hogy hol is
cicsike olvasója
szetetészené a
hanem az csak-
t akarja fölfé-
d orthografice
an.

KIS LAP

KOCSIKÁZÓ BARIKA. (Lásd a 157. lapon.)

XXXIX. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. szeptember 7-én.

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ÁSNAP pontosan a kitűzött időben csakugyan elindultak a kirándulásra. Ezuttal igazán titkos kirándulás volt, maga Andor intette a többieket, hogy ne szóljanak még a pajtásoknak sem.

— De hát voltaképp hova megyünk? kérdé Gábor.

— A »Zöld fá«-hoz. Nagyon kellemes helyiség, a korcsmáros igen szíves ember és szereti a diákságot.

— Hm! Csakhogy... az igazgató ur talán nem szereti...

— Ugyan ne légy olyan kis gyerek. Persze hogy nem szereti, de nem fog róla tudni semmit. Nem vagyunk mi már többé elemi iskolás kis gyerkőczök s ha valamit tiltanak, magunk is tudjuk, van-e rá ok vagy nincs. Reméllem, nem félsz o'ca jönni, a hová én sokszor eljárók?

Mihelyt Gábornak azt említették, hogy azért nem tesz valamit, mert fél, bizonyosan megtette csak azért is. Most sem ellenkezett tehát, hanem ment elszántsán, maga is azzal biztatgatván magát, hogy ők már nagy diákok, nem kell nekik minden tilalmat oly nagyon komolyan megfogadniok.

Baj nélkül jutottak el a »Zöld fá«-hoz. Andor ment elől s a házban oly biztosan járt-kelt, mint a ki már jó ismerős e helyen. A vendéglői helyiségben meg sem állt, hanem tovább vezette társait a ház mögött levő kertbe s itt a kuglizóhoz. Mindjárt föl is kapott egy golyót és végiggurította a pályán.

— Ez már aztán külön multság, mint ott a napon labda után futkosni, mondá önérzetesen. Ezzel nem multhat minden kis taeskö.

A kövér kis Ernő, ugy látszik, már szintén ismerős volt ezzel a játékkal s szintén azonnal próbálkozott a dobással, még pedig eléggé ügyesen. Csak Gábornak nem akarózott belefogni; de nem merete mutatni.

— Most hát fogjunk hozzá egészen rendes játékhoz, szólta Andor. Hol a Jancsi gyerek, aki a bábokat állítja? Helyén van? Jó, akkor hát hozzáfoghatunk. Én meg Dénes leszünk az egyik párt, Gábor és Ernő a másik. A vesztes fél fizeti a kuglizásért a díjat. Csekélység az egész.

Csakhamar javában benne voltak a játékban s Gábornak is megjött a kedve. Sőt jóformán ő mulatott legvigabban, pár perc múlva már maga nevetett rajta, hogy kezdetben aggodalmaskodott. Játék közben ugyancsak kimelegedtek és szükség volt egy kis frissítőre. Vízet pedig csak nem ihatnak? Rendeltek tehát sört, bort és azután annál vigabban voltak. A játék vége az lett, hogy Gábor és Ernő vesztek, de ezt természetesnek találták és jókedvüen fizettek. Aztán megindultak haza.

— No's hát nem külön multság ez, mint az az unalmas labdázás? kérdé Andor.

Gábor is, Ernő is készségesen rámondták, hogy bizony sokkal külön és hogy ezentul gyakran el fognak ide látogatni.

Ezt aztán meg is tették, a hányszor csak sikerült az intézetből észrevétlenül

elosonniok. Rövid idő alatt Gábor is egészen otthonos volt a »Zöld fá«-nál. Sokszor találkoztak ott Bertivel, Miklóssal és másokkal is a nagyok közül s e közös, de tilos mulatóhelyen abba hagytak minden afféle apró ingerkedést, a minővel otthon egymást boszantgatni szokták. A kik ide jöttek, itt mindnyájan nagyon jó pajtások lettek.

Természetes, hogy a labdázó téren Gábort annál ritkábban lehetett látni s a Huszasok jeles társasága, mikor szükség volt Gáborra, sokszor nem találta, ha pedig előkerítették is, nem nagy hasznát vették, mert Gábor most már nem nagy kedvvel játszott, keveset gyakorolta magát s így gyakran ügyetlenkedett, elrontva a játékot. Eleinte csak elnézték, de Kálmán elnök végre kijelentette, hogy ilyen hanyag és ügyetlen tag számára nincs hely, tehát kitörölték a póttagok sorából is.

Ez kissé bántotta Gábort, de Andor hamar megvigasztalta.

— Én a te helyeden még örülnék, mondá. Nagyon gyerekes és nevetséges dolog ez az egész jeles labdázó társaság. Mintha bizony valami nagy dicsőség volna benne, ha valaki messzire üti a labdát. Aztán ez a Kálmán ugy parancsolgat, mint a káplár a közbakának. Én pedig ugy szeretek mulatni, a hogy nekem tetszik.

— Igazad van. Sokkal vigabban vagyunk mi ott a »Zöld fá«-nál.

Most hát még gyakrabban eljártak oda, mihelyt szabad idejük volt. Sőt egyszer-másszor a dolgozatok készítésére szánt időt is ott töltötték és a tanárok nem ritkán intették meg Gábort és tár-

sait, hogy egy idő óta feltűnően hanyag dolgozatokat adnak be. De még más baj is kezdett Gábornak gondot okozni.

A kuglizás igen kellemes mulatság, sört és bort inni is jó annak, akinek, de ezt mind meg kellett fizetni. És annak is rég elmúlt az ideje, hogy Gábor rosszul lett egy szivarkától. Most már javában szivarozott, de a szivart sem adják ingyen. Gábornak meglehetősen havi pénze volt holmi apró kiadásokra, az igazgató által megengedett mulatságokra; de hát persze arra nem gondoltak szülei, hogy Gábornak a »Zöld fá«-nál milyen kiadásai vannak. S Gábor egyszerre csak arra a kellemetlen fölfedezésre jutott, hogy már alig van néhány krajczárja.

Természetes, hogy legelőször is kedves barátjához, Andorhoz fordult egy kis kölcsönért.

— Megadom a jövő hónapban, mihelyt hazulról megkapom a havi pénzemet.

— Nagyon szívesen adnék, kedves barátom, de bizony magam is szükön vagyok s alig várom, hogy atyám egy kis pénzt küldjön.

— Akkor hát egyelőre nem mehetnek többé a »Zöld fá«-hoz.

— Tudod mit? Márton gazda bizonyosan ad kölcsön.

Márton gazda a »Zöld fa« korcsmárosa volt, akit az egész környéken mint igen élelmes, furfangos embert ismertek.

— Márton gazdától kérjek kölcsön? szölt Gábor habozva. Nem tudom... röstelném megszólítani.

— Oh, gyerekség az egész. Majd beszélék én veled. Tudom, hogy megteszi, már csak az én kedvemért is.

Mindjárt aznap meg is szölitották Márton gazdát.

— Pénzt nem adhatok kölcsön, kedves ifiuram, felelé Márton gazda. Nincs fölösleges pénzem. De azt szívesen megteszem, hogy hitelezek. Majd fölírjuk, a mivel tartoznak a kuglizásért és az italért és ha megkapják a pénzőket, akkor kifizetik.

Ekkép minden rendben volt s folytathatták a kellemes látogatásokat a »Zöld fá«-nál.

Bár e látogatásokról nem igen beszéltek, Elek lassanként mégis megtudta és még mások is tudtak róla néhányan. Egy napon Jenő félre hívta Eleket s így szólt hozzá:

— Mondd csak, Elek, hányadán áll a te nagy barátságod Gáborral?

— Az bizony már nagyon gyöngelábon áll. Miért kérde?

— Mert most igazi jóbaráti szolgálatot tehetnél neki. Nagyon sűrűn jár Andorékkal tilos uton, a »Zöld fá«-hoz. Előbb-utóbb valami nagy bajba kevere-

dik. Rá kellene beszélni, hogy szakitson ezzel a nem nekünk való mulatsággal.

— Gondolkoztam én már erről, szól Elek szinte elsomorodva. De én hiába szólnék neki, csak azért is még inkább fogja tenni, mert azt hiszi, szégyen volna

az én tanácsom szerint cselekednie, mintha én okosabb volnék. De reád, kedves Jenő, taláninkább fog hallgatni. Beszélj te vele.

— Nekem is bajos, mert én nem vagyok vele bizalmas ismeretségben. No de mégis megkísérlem.

Meg is kísérlette, de a kísérletnek rossz vége lett. Gábor éppen az nap kapott szigorú feddést a tanártól egy rossz dolgozat miatt. Azt hitte, hogy most még Jenő is leczkétetni akarja. Ingerülten felelé tehát:

— Járok ahová nekem tetszik és azzal mulatok, amivel nekem tetszik. Szeretném tudni, mi közöd hozzá?

— Van egy kis közöm hozzá, mert én is itteni diák vagyok és ti, akik oda jártok abba a korcsmába, csuffá teszitek

A LECZKÉZŐ HINTA. (Lásd a 155. lapon.)

hogy szakítson mulatsággal.

már erről, szólt a. De én hiába is még inkább, szégyen volna én tanácsom szerint cselekednie, mintha én kosabb volnék. De reád, kedves enő, taláninkább fog hallgatni. Be-zélj te vele.

— Nekem is ajos, mert én nem agyok vele bizalmas ismeretségben. No de mégis megkísérlem.

Meg is kísérlette, de a kísérletnek rossz vége lett. Gábor éppen az nap kapott szigorú feddést a tanártól egy rossz dolgozat miatt.

Azt hitte, hogy most még Jenő is leczkértetni akarja. Ingerülten fellelé tehát:

nekem tetszik és nekem tetszik. Öződ hozzá?

közöm hozzá, mert ok és ti, akik oda ába, csuffá teszitek

mindnyájunknak a hírét. No de nem az a fő, hanem az, hogy nagyon ártasz vele magadnak. Hidd el, nem nekünk való hely az. Lásd, én nagyobb vagyok, mégsem megyek soha olyan helyekre.

— Az a te dolgod, amit pedig én csinállok, az az én dolgom és majd ha rászorulok a tanácsodra, akkor állj elő a nagy bölcsességeddel. Most nem kérek belőle.

És ott hagyta Jenőt a faképnél. Jenő sajnálkozva nézett utána, aztán Elekhez ment és elmondta neki, hogy csakugyan igaza volt, Gábor nem hallgat az okos szóra.

— Most már csak abban bizom, hogy rövid idő alatt okvetlenül kifogy a pénze s akkor aztán vége a mulatságnak. Mert hallottam hírét annak a Márton gazdának, nagyon pénzsóvár ember az s

A KIS PIKTOR. (Lásd a 150. lapon.)

ha nem fizetik, kikergeti az ilyen gyerekvendégeket.

Kevésbe mult azonban, hogy éppen ezen a napon hirtelen vége nem szakadt a titkos kirándulásoknak. Az intézet igazgatója délután sétaközben éppen a »Zöld fa« közelében járt, mikor három fiut látott egyenesen a korcsma felé tartani. Olyan messzire volt tőlök, hogy pusztá

szemmel nem ismerhetett reájok. Elővette szemüvegét, de mire megtörölte és föltette, a három fiu eltűnt.

— Bizonyosan bementek, gondolá az igazgató. Egészen olyanok voltak, mint az intézetemből való fiuk... Már többször hallottam, hogy ez a lelkiismeretlen Márton gazda becsalogatja a fiukat, de ha számon kérem, mindig erősen

tagadja. Most azonban ott fogom őket. Bemegyek utánok.

Az a három fiu csakugyan Andor, Gábor és Ernő volt. De mikor az igazgató pár percz mulva belépett, odabent csak néhány munkás embert talált, Márton gazda pedig nyugodtan és előzékenyen üdvözölte.

— Alázatos szolgálója, nagyságos uram! Örvendek, hogy szerencsém van. — Mivel szolgálhatok?

— Nekem semmivel, szólta az igazgató szigoruan. Csak azt a három fiut akarom látni, a ki épen most lépett be ide.

Márton gazda nagyon ártatlan és csodálkozó képet csinált.

— Három fiut? Biz én, kérem alásau, nem értem, kit tetszik gondolni. Most csak épen ez a pár ember van itt.

— De én jól láttam, hogy három növendékem jött ide. Rögtön vezesse elő őket.

Erre meg úgy tett Márton gazda, mint a ki meg akar haragudni.

— Már bocsanatot kérek, de a diákjait ne én nálam tessék keresni. Tudom én azt, hogy a diáknak iskolában a helye és nem olyan helyen, a hol a felnőtt emberek szoktak mulatni.

— Nagyon szép, nagyon szép, de azért én mégis láttam... Van itt, ugy tudom, kuglizó is.

— Persze hogy van. Tessék csak megtekinteni.

Ott sem volt senki. Az igazgató végre is kénytelen volt azt hinni, hogy vagy tévedett, vagy azok a fiuk elrejtöztek.

— Majd megtudom, gondolá és gyorsan távozott.

(Folytatása következik.)

A KIS PIKTOR.

(Képpel a 149. lapon.)

BÁR CSAK palavessző
Az én esetem:
Pingálásban párom
Még sincsen nekem.

Lerajzolok mindent,
Amit csak lehet:
Kutyát, macskát, nyúlát,
Lovat, egeret.

Most épp', a mint látod
Kedves barátnöm,
E bokkrétát festem
Itt e virágtön.

Jól sikerült nemde,
Szinte eleven!
Még harmat is csillog,
Lám, e levelen.

Sőt, ha egy kicsikét
Nagyon megnézed:
Kelyhében ott láthat'd
A legszebb — mézet.

Csak az a kár még, hogy
Egyet nem tudok:
Virághoz rajzolni —
Virágillatot.

Node hát kezdetnek
Ez is csak elég,
Majd többre is viszem
Időtelve még.

A VITA VÉGE.

— Beszélyke. —

ARMÁS pörölés hangzott a szobából, mikor az öreg dada benyitott és szemrehányólag szólt:

— Ejnye, bizony már ha én olyan diák urfi vagy olyan kisasszonyka volnék, röstelnék így czivakodni, kivált mikor a kis testvérke éppen aludni akarna.

— Mi nem czivakodunk, felelt Aladár fontos képpel.

— Nem? Hát akkor micsoda nagy láрма volt itt és Dorka kisasszonynak mért van úgy kipirulva az orcája?

— Mi csak vitatkoztunk, az pedig más! magyarázta Aladár. Apa is szokott vitatkozni Pista bácsival és akkor ők is hangosan beszélnek és Pista bácsi is éppen úgy kivörösödik, mint Dorka. Csak-hogy a bácsi nem toporzékol a lábával, mint Dorka.

— Igen, de apa sem csufolja őt, mint te engemet, szólt Dorka hevesen.

— Jól van no, csak ne kezdjék újra a pörölést, mondá az öreg dada. Inkább elhiszem, hogy nem czivakodtak, ámbár nem igen látok benne különbséget. De most siessenek Vilma kisasszonyhoz, mondani akar valamit.

Vilma volt a nagyobbik testvérök, már nagyocska leány, aki már a háztartásban is ügyeskedett s a testvéreinek is gondját viselte, kivált most, hogy a mama betegem feküdt. Aladárral és Dorkával boldogulni pedig nem volt éppen könnyű feladat, mert messze földön aligha akadt olyan pörös testvérpár. Aladár mindig ingerkedett, Dorka pedig a legkisebb

tréfára is indulatosan föl pattant s a vége mindig az lett, a mit Aladár vitatkozásnak, az öreg dada pedig czivakodásnak nevezeit. Vilmának ugyancsak gondot adott, hogy csöndben tartsa őket, a mire pedig most különösen szükség volt, hogy a beteg mamát ne zavarják.

Amint Aladár és Dorka kifutottak a folyosóra, ott találták Vilmát s kíváncsian kérdezték, miért hívatta őket.

— Mindjárt megmondom, csak várjatok itt egy kicsit. Valami kellemes dolgot fogtok hallani, ha megígéritek, hogy azután ma egész nap csöndben és békeségben lesztek.

— Igérjük! Hogy ne! Hiszen mindig azt akarjuk. . .

— De nem sikerül, ugy-e? Ép az a baj, hogy nem akarjátok igazán.

— Most akarni fogjuk, csak mondd hamar, mit kapunk?

— Kapni nem kaptok semmit és előbb még meg kell kérdezniem a mamától, megengedi-e, amit tervezek.

— Mi is bemegyünk a mamához és kérni fogjuk. . .

— Nem, itt várjatok meg. A doktor bácsi van bent a mamánál.

De a türelmetlen testvérek belekapaszkodtak az ajtóba és szintén be akartak nyomulni, mignem Vilma félig komolyan, félig tréfásan mondá:

— Ha nem vártok békességben, akkor semmi sem lesz az egészéből.

— Oh, hát legalább mondd meg, mi lesz az?

— Várjatok szépen és megtudjátok. Ekképen már csak mégis rászánták magukat a türelmes várakozásra, ami

különben nem tartott sokáig. Vilma mihamar előjött és így szólt:

— A doktor bácsi hazamegy a városba, már befogattam a kocsiba. A mama megengedi, hogy ti is felüljétek és kocsikázzatok a városba és vissza.

— Jaj de jó lesz! Ez már pompás! De okosan gondoltad ki, kedves Vilmácska! szólt Aladár örvendezve.

— És elvihetem a kedves Viczámát is, ugy-e? kérde Dorka.

— No hiszen az persze a legfontosabb, hogy a bábu kocsikázzék, ingerkedett Aladár.

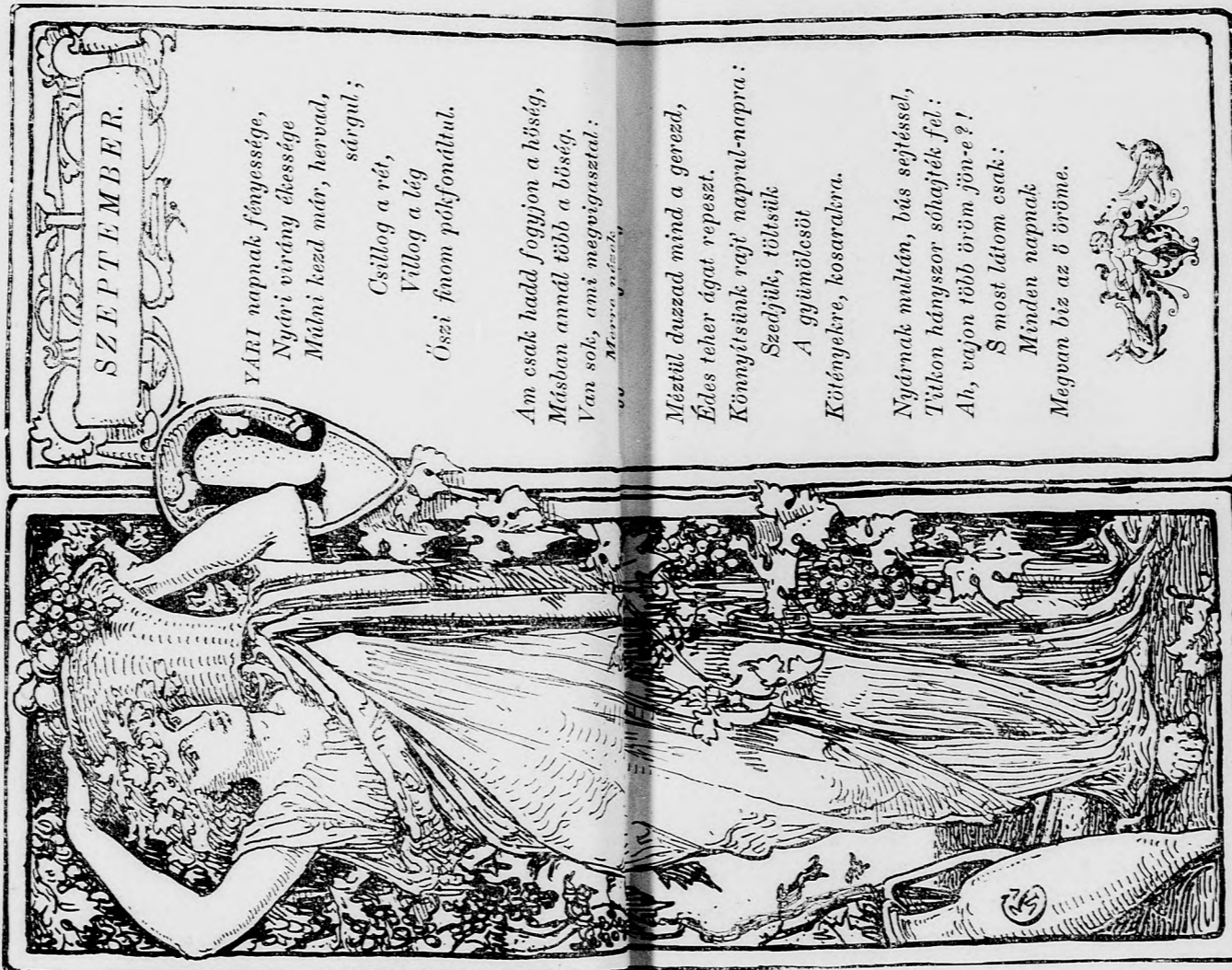
— Viheted, ha akarod, szólt Vilma. De aztán vigyázzatok, hogy a doktor bácsi előtt illedelmesen viselkedjétek, mikor pedig visszajövet magatok lesztok a kocsiban, ne pöröljétek.

— Oh, ne félj semmit, szólt Aladár büszkén. Nagy diák vagyok már én, tudom, mit teszek.

Aladár a bakra ült a kocsis mellé, mert nagyon szerette nézni a lovakat. Dorka bent ült a kocsiban az öreg orvos mellett, ki a család régi jó barátja volt s szerette a gyermekeket. Vidáman csevegve értek be a félóránnyira fekvő városba s az orvos leszállt és haza ment, előbb még oda szólva az öreg kocsisnak:

— El ne felejtse beadni a receptet a gyógyszertárba!

— Most egyenesen odahajtok, felelé az öreg János.

Nem sokára a gyógyszertár előtt állt meg a kocsi.

— Ifuracsám, ugorjon le és vigye be a patikába ezt a receptet, szólt János.

És azt kell mondani, hogy holnap reggelre kész legyen az orvosság.

— Csak vigye be maga, János. Majd én addig tartom a gyeplőt.

kocsiban, felállt és bábujához beszélgetve nézegetett szét.

— Látod, Viczuska, milyen szép itt minden? Nézd, milyen szép bolt van ott...

mennyi cukor, füge, datolya van ott!

Aladár nagyot kaczagott.

— Jaj, de együgyűség! Nem kérdeznéd meg, akar-e egy pár datolyát?

— Semmi közöd hozzá! felelé Dorka boszusan.

— Dehogyan nem! Roppantul szeretném látni, hogy ez a gyönyörű Vicza hogyan harap bele a datolyába.

— Ne csufold az én Viczámát!

— Oh, oh! Bizony még megneheztel a kényes Vicza. Igaz, hiszen füle is van és ugy-e meghallja, amit beszélünk? Nem? Hát akkor mi nek a füle?

— Ej, ne boszants! pattant föl Dorka indulatosan.

És szokása szerint mérgesen dobbantott a lábaival. Ezzel véget is vetett a vitának, de nem úgy, mint gondolta.

A hirtelen nagy dobogásra a lovak megriadtak és nagyot rántottak a kocsin. Rémtűl sikoltás hangzott s Dorka egyensúlyt veszítve bukott ki, míg Aladár nagy ijedelemmel kapkodott a gyeplő után, mert látta kibukni testvérét. Meg kell állítani a kocsit, mert ha Dorkán kereszt-

— No, nem is éppen szükséges; megállnak a lovak, csak nem kell őket zavarni.

Dorka, ki egymaga ült benn a nyitott

tül gázolnak a kerekek, vége! Ez a gondolat villant át Aladárnak a fején.

Csakhogy még erős férfi keze is aligha bírta volna megfékezni a megvadult lovakat, hát még a gyöngé fiúé. Sőt még rosszabb volt, hogy rángatta a gyeplőt, mert a lovak érezték, hogy ők az erősebbek s veszett futással iramodtak tova, elgázolással fenyegetve mindenkit az utcán. Halálos félelem fogta el Aladárt s most már a saját maga életeért. A vadul vágató lovak bizonyosan neki viszik a kocsit valamely háznak, vagy fának, ároknak, a kocsi felfordul, összetörik s ő a nyakát szegi.

Már el is eresztette a gyeplőt és szemét behunyva, görcsösen kapaszkodott az ülés támlájába; de a következő pillanatban a kocsi nagyot zökkent s Aladár még csak azt érezte, mintha röpülne, aztán — nem érzett semmit többé.

Mikor ismét eszméletre tért és mozdulni akart, nagy fájdalmat érzett a kezében, lábaiban, fején. Pamlagon feküdt s amint fölpillantott, az öreg orvost látta maga mellett. A feje, keze, lába pedig be volt kötözve.

— No, fiam, hálát adhatsz a Gondviselésnek, hogy ennyivel menekültél, szólt az öreg orvos. Az ütődéseket megérezed vagy egy hétig, de ne félj, nagyobb bajod nem lesz.

Nem is a maga fájdalma aggasztotta Aladárt, hanem lelkiismerete szólalt meg legelőször s aggódva kérdé:

— Hát Dorka... hol van Dorka?

— Itt sétál a szomszéd szobában, nagy kék folttal a homlokán és az orrán, de még a könyökén is.

— Nem halt meg?

— Eszében sincs. No, most próbálj fölkelni... így... mehetünk haza. Elki-sérlek, hogy megnyugtassam szüleiteket. Majd otthon elmondjátok, hogyan történt ez a baleset.

A kocsi ott állt az orvos háza előtt. Nehány bátor és erős ember megfékezte volt a lovakat s most már ismét az öreg János tartotta a gyeplőt, szörnyen bánva, hogy csak egy pillanatra távozott a kocsiról.

— Bizonyosan az urfi garabonczászkodott, dörmögte magában. De hát ki hitte volna, hogy pár percre sem hagyhatni őket magukra.

Otthon, mivel az orvos is velök jött és megnyugtatólag nyilatkozott, nem volt már ijedelem. De volt aztán nagyon nehéz óra, mikor meg kellett vallani, hogyan történt a veszedelmes eset.

— Tehát ismét a régi csuf szokás, civakodás, pörlekedés, szólt az apa komolyan. S kevésbe mult, hogy mind a ketten életetekkel nem adtátok meg az árát. Csak a Gondviselés őrzött, hogy oly szerencsésen buktatok ki.

Sirva, szégyenkezve kértek bocsánatot szüleiktől is és egymástól is. Aztán vagy tíz napig meglátszottak még a kék foltok és sajogtak is. Mire meggyógyultak, Aladár és Dorka a régi hibából is kigyógyultak s pörpatvar helyett igazi testvéri szeretetben élnek most együtt.

A LECZKÉZŐ HINTA.

(Képpel a 148. lapon.)

Az volt a, hiába nevetitek. Valóságos leczkét adott az a hinta, mely ott csüngött a Biri néni kertjében. És Anikó most már nagyot nevet rajta maga is.

Nem nevetett akkor, mikor a nyár elején otthon a fővárosban arra készülődött, hogy néhány hétre a nénihez menjen látogatóba. Sőt eleinte kissé bizony duzzogott is. Mert azokat a szép új ruháit a mama ott akarta hagyni a szekrényben és csak holmi egyszerű ruhácskákat akart neki berakni a ládába.

— Oh, ezekben járjak én ott! Hiszen ha az ember látogatóba megy, akkor a legszebb ruháját ölti fel. Ugyancsak csufolni fognak, hogy miféle városi kisasszony vagyok!

A mama megpróbálta, hogy megmagyarázza neki a dolgot. Nem mindenütt illik mindig ugyanaz. De Anikó már arra szánta magát, hogy duzzog, hát nem hallgatott az okos szóra. A mama azonban nem haragudott meg. Inkább mosolygott.

— Jól van, ha éppen az a kívánságod, legyen ugy.

Es Anikó csak a legszebb, drága új ruháival érkezett Biri nénihez. Mindjárt másnap fel is öltötte az egyiket és előre örült, hogyan fog ő itt pompázni. De biz abból nem sok lett, mert nem volt ott senki, aki ügyelt volna rá. Az emberek mentek a dolguk után és bizony szántani, kaszálni, aratni nem szoktak cifra ünneplő ruhában. Otthon volt a Biri néni Gyula fia, de biz az is csak holmi könnyű vászon-ruhában járt, melynek nem igen ártott, ha meghempergett is vele a fűben. Anikó bezzeg nem hempergett a fűben, le sem mert ülni, akármilyen fáradt volt. Mert a szép drága ruháját nem teheti tönkre.

Nem is igen foghatott aztán hozzá semmihez, mert mindig a szép ruháját féltette. Csak sétálgatott, ahol por és sár

nem volt; de a sok sétába végre is beleunt.

Egy napon Gyula azzal lepte meg, hogy jó hintát csinált a kertben.

— Igen, de nagyon összegyűröm a ruhámat, ha beleülök.

— Már biz ez nem kanapé, felelt Gyula nevetve. De nagyon jó mulatság.

És ő maga pompásan elmulatott jó ideig, Anikó meg csak nézte nagy irigykedve. Hiszen csak volna olyan ruhája, amelynek nem árt a gyűrődés vagy éppen egy kis szakadás!

Az a hamis hinta pedig másnap is, harmadnap is éppen olyan csábító volt. Még az álmát is elrontotta Anikónak.

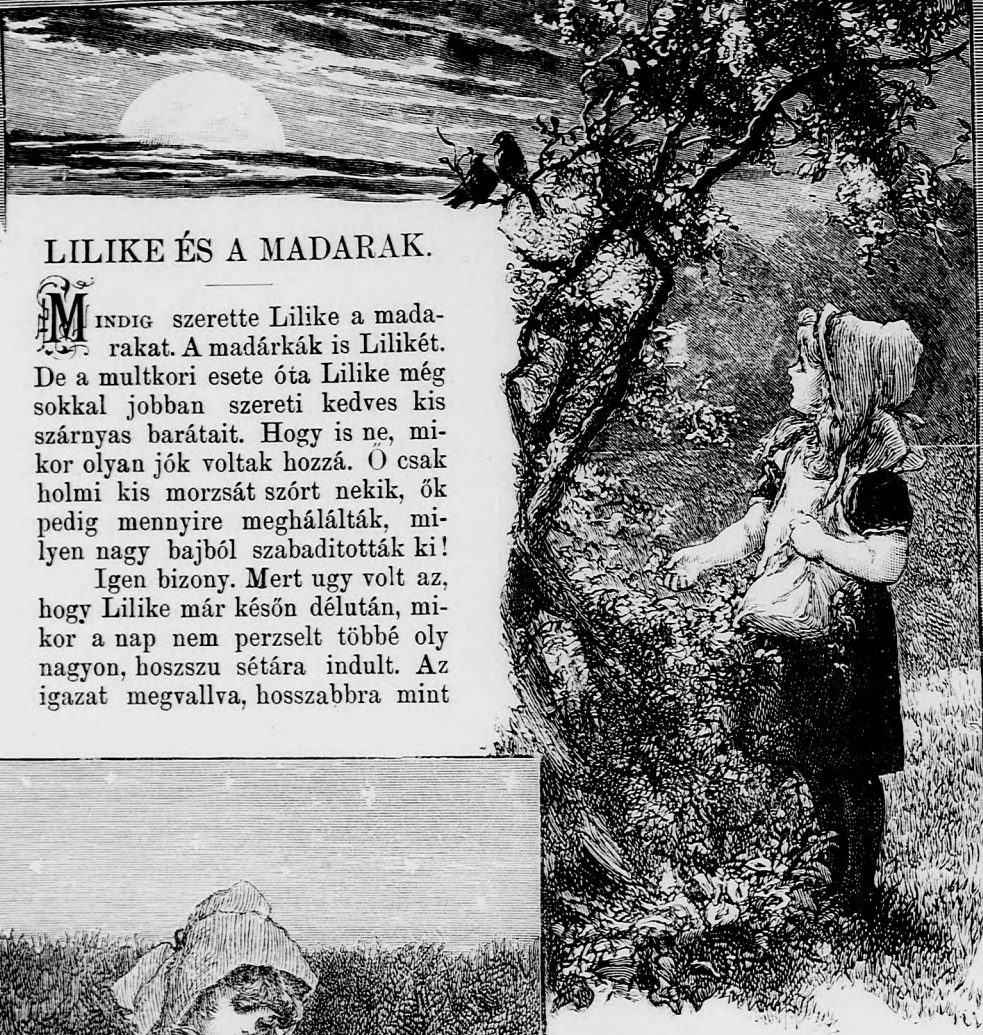
Negyednapra aztán hirtelen összeszedte magát és levelet irt a mamának.

»Kedves mamácskám! Nagyon okatlan voltam én, hogy hivalkodó parádésra gondoltam, mikor olyan helyre mentem, ahol az egyszerű szép természetben kell gyönyörködni. Nem volt még egyetlen egy jó napom sem az én haszontalan cifra ruháim miatt. Kérlek, küld el nekem az én egyszerű jó házi ruháimat. Most már tudom, hogy csak a maga helyén jó minden.«

Megjött az egyszerű ruhácska, mely nem volt parádés, de nem is ártott neki egy kis gyűrődés, hempergés, mert kimoszták, kivasalták. Hivalkodni nem lehetett benne, az igaz, de hintázni annál jobban.

Es most vigan leng Anikó a hintán s versenyt dalol a madarakkal. Nem is volt azóta unalmas napja, mióta nem akar pompázgatni ott, ahol annak nincsen helye.

LILIKE ÉS A MADARAK.

MINDIG szerette Lilike a madarakat. A madárkák is Lilikét. De a multkori esete óta Lilike még sokkal jobban szereti kedves kis szárnyas barátait. Hogy is ne, mikor olyan jók voltak hozzá. Ő csak holmi kis morzsát szórt nekik, ők pedig mennyire meghálálták, milyen nagy bajból szabadították ki!

Igen bizony. Mert úgy volt az, hogy Lilike már későn délután, mikor a nap nem perzselt többé olyan nagyon, hosszú sétára indult. Az igazat megvallva, hosszabbra mint

a hogy meg volt engedve. De az erdőcske oly kellemesen integetett, hogy nem tudott ellenállni s ott járt-kelt vidáman.

A mint ott bolyongott, egy fácskáról madár csicsergést hall. Két kis madárka csevegett ott egymással.

— Milyen kedves kis madarak! Valjón megennék-e a kalácmorzsát? Megróbálom,

Mert Lilikének mindig volt a zsebében holmi kis kalácsmaradék az ő kedvencei számára. Elővette tehát és szórt morzsát a madárkáknak, aztán félrevonult egy bokor mögé. A kis madarak pedig nem kínálták magukat, leröppentek a földre és fölszedegették a morzsát, vigan csicseregve hozzá.

Elégedetten sétált Lilike odább addig-addig, míg egyszerre csak azt vette észre, hogy nagyon sötét kezd lenni az erdőben.

— Szerencsére közel vagyok a szélehez, mindjárt a mezőre jutok.

Ki is jutott, de ekkor volt csak nagy az ijedelme. Nem ismerte ezt a tájt, idegen vidékre tévedt. Most már merre induljon! Itt az éjszaka, a csillagok már fenn ragyognak. Mi lesz belőle!

Legelőször is sirva fakadt ijedtében. De ezt hamar abba hagyta. Az nem segít. Inkább imádkozik. Letérdelt s tiszta jó szivecskéjéből fölfohászkodott, hogy az eget ura segítsen rajta. Aztán gondolkodott és okoskodott.

— Ez bizonyosan az erdő tulsó széle... tehát vissza kell mennem az erdőbe s egyenesen haladnom, amint innen megindulok... akkor a másik szélén jutok ki.

Ez nagyon szépen volt kigondolva, de amint bent volt az erdőben, nehéz volt megtenni. Mert hol sűrű bozótot, hol mély szakadékot kellett megkerülni és mikor megkerülte, nem tudta többé az irányt. Ide-oda bolygott és perczről perczre nőtt a rettegése. Itt vész az erdőben! Mi lesz belőle!

De mikor már legnagyobb volt az aggodása, egyszerre madár-csicseregést hall. Még szomorúságában is fölpillantott és mily nagy lett az öröme!

— Ez ugyanaz a két madárka, a melynek morzsát szórtam... és még most is azon a fácskán ülnek... bizonyosan itt a fészkek... Innen pedig már tudom

az utat... itt sokszor jártam, most már haza találok. Oh, köszönöm, kedves kis madarak, köszönöm a figyelmeztetést!

Pár percz alatt szerencsésen ki is talált az erdőből s nem sokára otthon volt. Megfogadta, hogy nem megy többé olyan tiltott nagy sétára, de azt is megfogadta, hogy ezentul még jobban fogja szeretni azokat a kedves madarakat.

KOCSIKÁZÓ BARIKA.

(Képpel a czimlapon.)

NAGY UR lett belőled ugy-e, fehér kis báránka? Nincs az egész nyájban több olyan. Mind gyalog jár, csak te egymagad ülsz fényes hintóban, még pedig milyenben! Mert tudnod kell, hogy az a hintó a Gizuska gyönyörű Viczájának a hintaja, más nem is ült még benne. Azért tehát ne is bégecs most már olyan szomoruan, most már nem vagy olyan szegény, elhagyatott árva.

Mert az volt ő, a fehér kis báránka. Amint Ödön és Gizuska ott jártak a mezőn, látták, hogy ez a báránka busan ögyelegve, bégetve kullog a nyáj után. Nyilván valami nagy baja van. Meg is kérdezték a juhászt.

— Persze hogy busul szegényke, felelt a juhász. Tegnap egy idegen kutya nagyon megkergette a nyáját éppen amott a nagy szakadék mellett s ennek a báránkának az anyja lezuhant a mélységbe. Ott ugy összetörte magát, hogy mindjárt vége lett. Most aztán a kicsike keresi az anyját és néhány napig szomorodni fog, míg lassacskán elfelejti.

— Szegény barika! sajnálkozott a jó Gizuska. De szeretnék rajta segíteni! Ödönnek mindjárt eszébe jutott valami.

— Tudod mit? Kérjük meg apácskát, adja nekünk ezt az árva barikát, mi majd fölneveljük s játszótársunk lesz.

Futva mentek haza. Az apa beleegyezett kérésökbe, nagy örömmel tértek

ve. De az er-
n integetett,
enállni s ott

lyongott, egy
seregést hall.
eggett ott egy-

es kis mada-
k-e a kalács-
n,

hát vissza a mezőre. És hogy könnyen és kényelmesen haza hozhassák a báránykát, kocsit vittek érte.

A báránka nagyon ijedten és ostobácskán nézett mikor beültették, azaz csak beleállították a kocsiba.

— Van nekem jó lábam, még pedig négy is, tudok én járni, mit akartok velem?

Ezt mondta volna, ha beszélni tud. Mivel azonban nem tudott, hát csak bégett, de ezt is abbahagyta, mikor érezte, hogy a kocsi mozdul s ő odább jut, pedig nem is mozgatja a lábát. Nagy kedve lett volna kiugrani, de Gizuska nem engedte és így szépen eljutottak haza.

Ott a báránka először is jó tejcsekét kapott, azután szép piros nyakravalót. Előkerített Ödön arra való zsinort is, melyet a barika nyakára kötöttek s melyet aztán vezetgették. Mert eleinte nem igen akart arra menni, amerre új barátai.

De alig néhány nap alatt meggyőződött, milyen jó helyre jutott. El is felejtette a szomorúságát és most már olyan vígan ugrál, amint csak egy elkényeztetett boldog báránka teheti. Ödönt és Gizuskát nagyon jól ismeri, nem is kell többé pórázon vezetni, mert úgy szereti őket, hogy csak akkor boldog, ha velök lehet s utánok kulloghat, mint valami hűséges kutyácska.

Ödönnek és Gizuskának pedig sok kellemes órát szerez a kedves báránka s nem is sajnálják, hogy megkönyörültek az árva barikán.

KÉP REJTVÉNY.

PÉTER

A NAGYMAMA KAROS-SZÉKE.

— Kicsi beszélyke. —

HINTÓ előállt, apa, mama beültek s elhajtattak. A gyerekek pedig vágyakozva néztek a kocsi után. Szerettek volna ők is kocsikázni.

De azért most az egyszer szokatlannul könnyen vigasztalódtak. Hogy is ne, mikor olyan öröm lesz nem sokára!

— Most már mindjárt itt lesz a nagymama! kiáltott Aranka tapsolva. Jaj de jó lesz, hogy itt lesz az a kedves nagymama!

— Mennyit fog majd nekünk mesélni! örvendezett Edike.

— És ha kocsikázni megy, valamilyünkét mindig magával viszi, reménykedett Károly.

— De még a csemegeből is többet kapunk, biztatta magát a torkos kis Imrike.

Mindenki örült a házban a kedves nagymama érkezésének, elő is készítettek számára mindent a kedve szerint, még a kényelmes öreg karos-széke is ott állt már az ablaknál. Abban szeretett üldögelni.

A gyerekek pontosan kiszámították, mikor fog megérkezni. A vasuti állomás, ahová apa és mama eléje kocsiztak, egy órányira van; a vonat oda délután hatkor érkezik, tehát a nagymama még jóval vacsora előtt megjön. Addig persze már csak türelmesen várni kell és megemlékezni a mama intéséről:

— Gyerekek, szépen játszatok, amíg megjövünk. Panaszt ne halljon a nagy-

mamácska! Károly, valami csiny ne jusson eszedbe!

— Oh dehogy! Olyan szépen, csöndesen fogjuk várni! Csak már itt volna a kedves nagymama!

Abban a mama kételkedett ugyan egy kicsit, hogy olyan nagyon szépen csöndesen várának, mert kivált Károly nagyon szerette a pajkos játékokat s a többi is szívesen követte. Most azonban egy ideig csakugyan igen csöndesen voltak, mert csupa merő nyugtalan várakozás miatt semmi játékhoz sem volt kedvük.

— Játsszunk bujósdit, indítványozta Aranka.

— Oh, az olyan unalmas! Hiszen minden zugot ismerünk már a házban, nincs is hová elbujni, felelé Károly.

— Hát »kint a bárány bent a farkas«-t.

— Arra kevesen vagyunk.

Minden játék ellen volt valamelyiknek kifogása.

— Bizony kitalálhatnál valami új játékot, szolt Edike Károlyhoz, aki mint legnagyobbik, mindig a vezér volt.

— Ha csak az kell, már tudok is igen érdekes új játékot, felelt Károly büszkén.

— Mi az? Halljuk, mi az?

— Vasutat fogunk játszani... a nagymamát hozzuk haza.

— Hogy lesz az?

— Nagyon egyszerű lesz és mégis nagyon mulatságos. Az egyes székek lesznek a vasuti kocsik, zsinórral egymáshoz kötjük őket. Legelől pedig gőzmozdonynak egy nagyobb széket veszünk, aztán erős zsinórt kötünk rá és így huzzuk a

vonatot. Aranka ráülteti a Viczáját, az lesz a nagymama.

— Nagyon jó lesz!

A vonat csakhamar össze volt állítva, csak gőzmozdony kellett még eléje.

— Itt van a nagymama karos-széke, ez éppen jó lesz, szolt Károly.

— Ne... azt talán ne bántsuk, szolt Aranka.

— Ugyan miért ne?

Erre Aranka nem igen tudott felelni, mert hiszen az egyik szék csak olyan, mint a másik. A fiuk még csufolnák, ha tovább mondogatná, hogy a nagymama kedves székét mégis csak jobb szeretné békén hagyni. Előhúzták tehát az öreg karos-széket, hozzákötötték a vonatot, Károly csöngetett, fütttyentett s a vonat megindult. Mind a négyen belefogóztak a kötébe és nagy gyorsasággal huzogatták végig a szobákon. Csakhogy biz itt kurta utja volt a vasutnak.

— Jobb lesz a folyosón! mondta Károly.

Ott csakugyan hosszabb volt az út, ámbár ott a székek, azaz kocsik nagyot zökkentek, mert a palló nem volt olyan sima. De az nem baj! Nagyokat nevettek, mikor egy-egy szék felfordult a sorban.

Hanem egyszerre aztán — no, akkor többé nem nevettek. Éppen leggyorsabban futott a vonat, mikor nagy recsegés hallatszott s a gőzmozdony, vagyis a nagymama karos-széke egy pillanatra megakadt, aztán összeomlott. A két első lába beakadt egy kiálló deszkaszélbe és az erős ütődéstől menten ki is tört.

— Jaj, vége! kiáltá Aranka. Mondtam ugy-e!

Mindnyájan hüledezve, sápadozva álltak a szék körül s hamarjában azt sem tudták, mihez fogjanak. Nézegették, nem lehet-e valamiképp segíteni a bajon. Nem, nem lehet. Letört mind a két lába teljesen. Vissza sem vihetik a helyére, a nagymama nem találja kedves öreg karos-székét... mit mondjanak neki? Pedig már mindjárt itt lesz.

Azaz már itt is van. Kocsirobogás hallatszott s a nagymama ugyancsak csodálkozott, hogy a gyerekek nem sietnek eléje a kocsihoz. Nem bizony! Sőt ijedtékben elbujtak s apa, mama, nagymama a mint beléptek, a folyosón ott találták a szerencsétlenül járt vasuti vonatot. Az összetört karos-szék mindjárt megmagyarázott mindent.

A kis bűnösök persze végre is kénytelenek voltak előbujni s örvendezés helyett zokogó bocsánatkéréssel sompolyogtak a nagymama elé.

— Szépen fogadtatok, mondhatom, szólt a nagymama. De ti is kárát valljátok, mert beletelik néhány nap, míg a széket a városból megigazítva visszahozzák. Addig nem fogok nektek mesélni, addig nem fogtok velem ozsonnálni, sem kocsikázni. Ha majd megint itt lesz a kedves karos-székem, akkor talán megbocsátok és mondok majd mesét arról, hogy a kit szeretünk és tisztelünk, annak a kedves tárgyait is tiszteletben kell tartanunk.

Találós mese.

Istállóban bögg, de nem téhén; hát mi?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 8-dik számában foglalt betűrejtvény megfejtése:

Ékszerész.

Helyesen fejtették meg: Fáy Anna, Pallavicini György, Bende Jani, Schaffer Mariska és Géza, Morelli Feri, Váczy Mariska és Annika, Roheim Ilonka és Irénke, Balkányi Kálmán, Schmidek Nelli, Reichlin Róza, Freund Gyula, Deáky Attila, Schreyer Ilona és Irén, Werkner Lajos, Witz Arthur és Dezső, V. Horváth Margit, Steiner Boriska, Schunda Károly, Takáts Pista, Homola Irma, Andrásffy Alice, Schöpkes Mariska (részben), Wolf Henrik és Izidor, Messer Rudolf, Neuberger Irén, Jolán és Józsi, Baranyai Gizella, Mádor testvérek, Polatsek Margit, Szöllősy Lajos, Steiner Melanie, Lamm Zsiga, Visontai Ilonka, Bernáth Emil és Dezső, Molnár Margit, Kamermayer Györgyike, Márta és Aladár, Mezei Berta és Mariska, Szöllősy Aurél, Schlichter Emma és Misi, Rosenthal Ferencz, Schuler Gusztika (sajátkezű írást kívánok. F. b.) Beck Blanka és Olga.

*

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 7-ik számában foglalt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: V. Horváth Margit, Schaffer Mariska és Géza, Mezei Berta és Mariska.

Jótekonyság.

A tokaji tűzkárosultak javára: Szesler Ödön gyűjtése 2 fr. (Lelki örömemre szolgál, hogy éppen mikor arra készültem, hogy a nagy szerencsétlenségtől sújtottakra irányozzam a kis adakozók figyelmét, már egyik kis olvasómtól adományt kaptam ez emberbaráti ezélra. Tudom, fogják többen is követni, a kik tehetik. A szüniidei gyermektelep javára való gyűjtést egyelőre felfüggesztem s az érkező adományokat a tűzkárosultaknak juttatom. Mert ezeknek a nyomora legnagyobb. Országszerte számtalan helyen szörnyű pusztulást okozott a tűzvész. Öregek, gyermekek hajlék és kenyér nélkül esdve tekintenek a jólelkű emberbarátokhoz, kik adományaikkal segíthetnek az inségeseken. Aki teheti, bizonyynyal szíves készséggel járul hozzá filléreivel. F. b.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.